

Sygnatura akt IV Ka 495/14

## WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 lipca 2014 roku.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący :	SSO Adam Pietrzak (spr.)
Sędziowie :	SSO Ewa Rusin SSO Mariusz Górski
Protokolant :	Magdalena Telesz

przy udziale Andrzeja Mazurkiewicza Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu dnia 23 lipca 2014 roku

sprawy **T. D.**

syna W. i Z. ur. (...) w W.

oskarżonego z art.209 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Wałbrzychu

z dnia 23 kwietnia 2014 roku, sygnatura akt II K 1489/13

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację obrońcy oskarżonego za oczywiście bezzasadną;

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe związane z postępowaniem odwoławczym, w tym wymierza 120 zł opłaty za to postępowanie.

Sygn. akt IV Ka 495/14

## UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 23 kwietnia 2014 roku (sygn.akt II K 1489/2013) Sąd Rejonowy w Wałbrzychu po rozpoznaniu sprawy T. D. oskarżonego o to, że w okresie od maja 2012 r. do czerwca 2013 r. w W., woj. (...), będąc zobowiązany mocą ustawy oraz wyrokiem Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia 24.06.2008 r. /syg. akt. IV RC 482/08/, uporczywie uchylał się od łożenia na utrzymanie syna F. M., przez co naraził go na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych,

**tj. o czyn z art. 209 § 1 kk ;**

oskarżonego T. D. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku, z tym, że przyjął jako czas popełnienia przestępstwa okres od maja 2012 roku do 26 kwietnia 2013 roku, tj. popełnienia występku z art. 209§1 kk, i za czyn ten na podstawie art. 209§1 kk wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin miesięcznie ; na podstawie art. 69§1 i 2 kk oraz art. 70§1 pkt 2 kk wykonanie kary ograniczenia wolności orzeczonej wobec oskarżonego T. D. warunkowo zawiesił tytułem próby na okres roku.

Powyższy wyrok zaskarżył obrońca oskarżonego na podstawie art. 444 i 425 kpk w całości, zarzucając:

- naruszenie prawa procesowego, tj. art. 410 kpk, które mogło mieć wpływ na treść orzeczenia, poprzez pominięcie części ujawnionego materiału dowodowego i niedokonanie jego oceny w postaci zeznań świadków M. A. i K. A. złożonych w postępowaniu o przysposobienie – prowadzonym przed Sądem Rejonowym w Wałbrzychu IV Wydział Rodzinny i Nieletnich, sygn. akt IV NSM 864/13 – z którego wynika, że w inkryminowanym okresie mieszkali wspólnie i wspólnie utrzymywali małoletniego pokrzywdzonego, co doprowadziło do braku kompleksowej oceny dowodów i przyjęcia, że matka małoletniego nie mogła zaspokoić wszystkich jego potrzeb,

- błąd w ustaleniach faktycznych , który mógł mieć wpływ na treść orzeczenia polegający na błędnym przyjęciu, że M. A. samotnie wychowywała syna F. M. od maja 2012 roku, a także, że wraz z K. A. prowadziła wspólne gospodarstwo domowe dopiero po zawarciu związku małżeńskiego, podczas gdy z depozycji obu złożonych przed Sądem Rejonowym w Wałbrzychu IV Wydział Rodzinny i Nieletnich, sygn. akt IV Nsm 864/13, wynika, że mieszkali wspólnie także w inkryminowanym okresie i wspólnie wychowywali i utrzymywali małoletniego, który to błąd doprowadził do przyjęcia, że małoletni pozostawał na wyłącznym utrzymaniu swojej matki,

- obrazę przepisów postępowania mającą istotny wpływ na treść wyroku, tj. art. 7 i 410 kpk poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę dowodów i orzeczenie wbrew zasadom logiki i doświadczenia życiowego, przez co Sąd ustalił, że brak uiszczania alimentów przez oskarżonego doprowadził do niemożności zaspokojenia przez pokrzywdzonego jego podstawowych potrzeb życiowych , podczas gdy z materiału dowodowego w postaci zeznań M. A. oraz dokumentów znajdujących się w aktach IV Nsm 864/13 wynika, iż jego potrzeby – nie tylko te podstawowe – były w pełni zaspokajane i to bez specjalnych wyrzeczeń ze strony matki i jej obecnego męża,

- obrazę prawa materialnego w postaci art. 209 kk, poprzez błędną wykładnię tego przepisu, a w szczególności pojęcia podstawowych potrzeb życiowych i uznanie, że zaliczają się do nich wszelkie potrzeby małoletniego, a nie tylko te związane z zabezpieczeniem jego egzystencji,

- obrazę przepisów postępowania mającą istotny wpływ na treść wyroku, tj. art. 7 i 410 kpk, poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę dowodów i orzeczenie wbrew zasadom logiki i doświadczenia życiowego polegającą na ustaleniu, że oskarżony nie dopełnił obowiązku alimentacyjnego mimo obiektywnych możliwości, podczas gdy utrzymywał się wówczas jedynie z prac dorywczych, miał na utrzymaniu kolejne dziecko i mimo istniejącej woli zapłaty, nie był w stanie realnie tego czynić, zwłaszcza regularnie i w pełnym zakresie.

Mając powyższe na uwadze wniósł o zmianę zaskarżonego i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu lub umorzenie postępowania w trybie art. 17 § 1 pkt 3 w zw. z art. 1 § 2 kk; uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

### **Sąd Okręgowy zważył, co następuje:**

Apelacja jest oczywiście bezzasadna.

Sąd I instancji zgromadził obszerny materiał dowodowy, prawidłowo go ocenił, a wyprowadzone wnioski przekonująco uzasadnił.

Ocena materiału dowodowego zgodna jest z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego.

Obszerny wywód, w którym Sąd I instancji poddał zgromadzone dowody ocenie pod kątem ich wiarygodności (k. 4-6 uzasadnienia zaskarżonego wyroku, k. 114 – 116 akt sądowych) czyni zadość wspomnianym zasadom i wskazaniom.

Wnioski, do których doszedł tenże sąd mieszczą się w granicach swobodnej oceny dowodów, w żadnym wypadku nie można im zarzucić dowolności.

Podniesiony przez skarżącego zarzut dotyczący wspólnego zamieszkiwania i utrzymywania nieletniego pokrzywdzonego przez jego matkę i K. A. jest chybiony – Sąd I instancji podniósł trafnie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, że „... K. A. był już przed przysposobieniem związany z dzieckiem, ale wyprowadzenie z tego wniosku, iż już wcześniej miał mieć obowiązek łożenia na dziecko (zamiast oskarżonego T. D.) jest całkowicie nieuprawnione...” – stanowisko sądu rejonowego zasługuje w ocenie sądu odwoławczego na pełną aprobatę, zwłaszcza w świetle powołanego orzeczenia Sądu Najwyższego (k.7 uzasadnienia zaskarżonego wyroku, k. 117 akt sądowych...” fakt zaspokojenia potrzeb życiowych uprawnionego (...) przez inne osoby niezobowiązane (...) nie wyłącza ustawowego znamienia narażenia na niemożność zaspokojenia tych potrzeb...”).

W świetle cytowanego orzeczenia brak jest również podstaw do uznania zasadności zarzutu dotyczącego zakresu pojęcia „podstawowych potrzeb życiowych”.

Brak jest również podstaw do stwierdzenia po stronie oskarżonego braku obiektywnych możliwości wywiązywania się z obowiązku alimentacyjnego, skoro fakt uzyskiwania dochodów – z prac dorywczych w świetle materiału dowodowego sprawy nie budzi wątpliwości, a oskarżony mając świadomość ciężącego na nim obowiązku alimentacyjnego zdecydował się na kolejne dziecko – ze związku z inną kobietą.

W świetle okoliczności sprawy i dyrektyw art. 53 kk brak jest podstaw do uznania wymierzonej oskarżonemu kary za rażąco niewspółmiernie surową w rozumieniu przepisu art. 438 pkt 4) kpk, wręcz przeciwnie kara ta w realiach przedmiotowej sprawy jawi się jako relatywnie łagodna.

Mając na względzie powyższe sąd okręgowy orzekł jak na wstępie.

Orzeczenie o kosztach oparte jest na przepisie art. 636 § 1 kk i art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku – o opłatach w sprawach karnych.